

## PROLOOG

Het was een koude, donkere decembernacht. Een paar dagen voor Kerstmis. De enige periode die ze de laatste jaren nog in haar geboorteland doorbracht.

Haar moeder, die haar een allesbehalve traditionele, laat staan pedagogische opvoeding had gegeven, stond erop Kerstmis jaarlijks met haar dochter te vieren. Die dochter zou vroeger alles hebben gedaan om van thuis weg te blijven. Vroeger, toen die man nog leefde, *had* ze dan ook alles gedaan om haar ouderlijke woning zoveel mogelijk te vermijden. Die man, waarvan haar moeder altijd had gezegd dat het haar vader was. Tot het uitkwam dat hij dat niet was, dat haar vader onbekend was – of dat haar moeder in elk geval wilde dat die voor haar onbekend zou blijven. Het was na die bekentenis dat hij had geprobeerd haar te verleiden.

‘Het mag nu, aangezien het niet langer een geheim is dat ik jouw vader niet ben,’ had hij gezegd toen hij zonder kloppen haar kamer was binnengekomen terwijl ze al in bed lag. Gelukkig was haar moeder vroeger dan voorzien van haar late shift thuisgekomen en was ze meteen op het geschreeuw en gekrijs van haar dochter de slaapkamer binnengerend.

De man was afgedropen. Voorgoed, had ze toen gedacht – dat had ze tenminste gehoopt. Maar haar moeder had haar de volgende ochtend aan de ontbijttafel met een onwerkelijke blik aangekeken. Niet medelevend, maar boos en vol verwijten. Ze had verwacht haar moeder te moeten troosten

bij het nemen van een zware beslissing, nu ze erop uit was gekomen dat haar partner niet alleen ontrouw was, maar bovendien ook onkuis. Groot was haar verbazing en onbegrip toen ze haar moeder hoorde suggereren dat zij beter zou uitkijken naar een plek voor zichzelf. Dat, als ze oud genoeg was om het hoofd van haar stiefvader – de man die haar zijn hele leven als zijn dochter had beschouwd – op hol te doen slaan, ze ook oud genoeg was om op eigen benen te staan.

Het maakte haar misselijk. Ze wist niet wat ze hoorde. En ze wist ook niet goed waar naartoe. Maar één ding was haar toen op slag duidelijk geworden: dit huis was haar thuis niet meer en in dit huis voelde ze zich niet langer geborgen. Het had trouwens nooit als een veilige haven aangevoeld.

Ze zou uiteindelijk wegblijven tot die man – haar zogenaamde vader – stierf aan de gevolgen van het syndroom van Korsakov en haar moeder wat later uit eenzaamheid terug contact met haar opnam via Facebook.

Al van jongs af aan bleef ze zoveel mogelijk bij vriendinnetjes slapen. Niet zozeer omwille van hun vriendschap, maar om weg te zijn van thuis. Thuis, waar haar ouders of met elkaar in de clinch lagen, of zich luidruchtig op elkaar stortten zonder ook maar één seconde stil te staan bij haar aanwezigheid. Later, toen ze goed en wel in haar puberteit zat – ze moet een jaar of vijftien zijn geweest – ontdekte ze dat jongens haar maar al te graag een slaapplek aanboden. Daar stond wel altijd iets tegenover. Ook al hadden ze na het tweede drankje nog beweerd dat er niets hoefde te gebeuren, zo'n overnachting was nooit zo vrijblijvend als ze lieten uitschijnen.

De eerste naam die ze destijds in haar nieuwe notaboekje had genoteerd, was van de man aan wiens deur ze nu, in deze sombere winternacht, stond. Buiten domineerde de kerstverlichting. Met een donkere sjaal over haar hoofd, een lange zwarte jas tot aan haar enkels en een donkergrijze rugzak, zou ze niet opvallen in deze buurt en evenmin herkenbaar zijn als camera's haar zouden registreren.

Ze herinnerde zich nog haarscherp een camera in de inkomhal van het appartementsgebouw waar hij woonde. Daarvan had hij destijds zelf gezegd dat die er louter hing ter afschrikking en niet werkte. Toch wendde ze haar gezicht af toen ze die kruiste. Met gebogen hoofd zocht ze op het horizontale paneel naar zijn naam. Moedwillig vermeed ze de spiegel die er recht tegenover hing. Een blik op zichzelf zou haar kunnen doen twijfelen. En dat mocht niet gebeuren. Ze was met een duidelijk doel naar hier gekomen. Ze wist heel goed waarom. Ze wilde een nieuw begin. Een schone lei. Het verleden wegvegen.

T. Debock. Daar stond zijn naam gedrukt op een plaatje, tussen die van nieuwere bewoners, aangebracht met stukjes papier en kleefband. Het zag er allemaal mistroostiger uit dan ze zich herinnerde. Het gebouw noch de buurt waren erop vooruitgegaan. Met haar gehandschoende wijsvinger drukte ze op de bel. Nadat ze zich in de parlofoon had aangemeld, gaf een zoemend geluid het openen van de deur aan. Ze nam de trap naar de eerste verdieping. Ze kende de weg nog. De deur van zijn flatje stond al open.

Ze had hem eerder die dag gebeld met de vraag of hij niets voor haar had. Hij wist niet eens meer wie ze was, besepte ze toen hij haar voor een derde keer haar naam deed herhalen. Het was duidelijk dat hij haar zich in de verste verte niet meer

herinnerde. Hij die haar eerste was geweest. Als ze al twijfels had gehad, waren die hierdoor volledig weggenomen.

Versuft door zijn eigen spul verwelkomde hij haar.

Een halfuurtje later kwam ze, na een tussenstop in de kelder waar ze haar jas binnenstebuiten gedraaid had – de zwarte winterjas was nu een rode *faux fur* geworden – het appartementsgebouw weer uit. Even later ontdeed ze zich nonchalant van haar handschoenen. Die gooide ze in een vuilnisbak op het naburige pleintje waar een paar buurtjongens rondhingen.

Eenmaal aangekomen in haar oude slaapkamer in het flatje van haar moeder, waar ze tot na kerst zou verblijven, doorkruiste ze een eerste naam in haar notaboekje. *One down*, nog achttien te gaan, dacht ze.

**VRIJDAG**



Van achter zijn bureau overzag Eduard Vos, eigenaar van het elegante en exclusieve Vulpes Hotel, door de grote gebogen terrasdeuren heen de Levantijnse Zee. Nooit raakte hij uitgekeken op die koningsblauwe massa die hem elke dag voorzag van een adembenemend schouwspel van in elkaar overvloeiende kleurenpracht. Hij verheugde zich al op de schemeravond wanneer de vuurrode zon was ondergegaan en de nacht als een gordijn van rechts naar links – van Oost naar West – gestaag zijn intrede deed.

Hetzelfde tafereel speelde zich elke avond af, en elke avond opnieuw aanschouwde Eduard dit goddelijke spektakel alsof het de eerste keer was. Het was voor hem het signaal dat hij zich moest omkleden – van een lichtkleurig linnen pak naar een donkerkleurig katoenen kostuum – om de gasten van zijn hotel die zich naar het restaurant begaven, te ontvangen. Dat was een van zijn vaste taken waarvan hij wist dat hij zich ermee onderscheidde van andere exclusieve boetiekhotels op het eiland. Net zoals hij erop stond om nieuwe hotelgasten bij het inchecken persoonlijk te verwelkomen en bij hun vertrek uit te wuiven.

Vandaag stond de ontvangst van zijn oud-collega bij AnCa Bank, Ivan Clarysse, op het programma. Maar het vertrek van Eléonore, dat omstreeks hetzelfde moment voorzien was, weerhield hem ervan Ivan te verwelkomen. Sinds ze haar man had verlaten voor een jonge minnaar, die haar op zijn beurt recentelijk had ingeruild voor een andere vrouw

– eveneens een stuk ouder dan hijzelf, maar met nog meer financiële mogelijkheden, zo had Eléonore Eduard toevertrouwd – had het er alle schijn van dat haar herhaalde verblijven in zijn hotel meer bedoeld waren als mannenjacht dan als loutere vakantie. In dat opzicht beschouwde zij ook hém duidelijk als een interessante catch. En dat was hij ook, wist hij van zichzelf. Ondanks zijn middelbare leeftijd – intussen tegen de zestig aanlopend – zag hij er fysiek nog steeds goed uit, en bovendien beschikte hij over een mooie zaak en meer dan genoeg geld om tot aan zijn dood een comfortabel leven te leiden.

Maar in principe was hij niet vrij. Het was niet omdat de vrouw met wie hij wettelijk getrouwd was ervoor gekozen had om op 9.500 kilometer bij hem vandaan haar eigen leven te leiden, dat hij een losgeslagen vrijgezel was. Hij leefde teruggetrokken in zijn privévertrekken, ondanks de drukte van het hotel waar het een continu komen en gaan van gasten was. Die eenzaamheid was het gevolg van een aanhoudende tristesse die – dat wist hij wel zeker – dezelfde oorzaak kende als de door zichzelf opgelegde exil van zijn vrouw. Wat zou hij zich nog een nieuwe relatie laten aanpraten? Met zijn onuitwisbare melancholie en sporadische woedeaanvallen zou hij vrouwen toch alleen maar teleurstellen.

De talrijke uitspattingen in het eerste jaar na het voorval hadden bewezen dat het louter bevredigen van zijn geslachtsdriften zijn verdriet allesbehalve verminderde. Na de daad – van liefde of romantiek was meestal geen sprake, hoogstens van een kortstondige verdoving van zijn allesoverheersende eenzaamheid – voelde hij, wanneer hij enigszins gegeneerd de pas ontmoete vrouw verliet, telkens een nog grotere leegte, die hem als een gapende afgrond de diepte in leek te zuigen.

Om Eléonore geen valse hoop te geven had Eduard deze keer beslist geen afscheid te nemen. Aan Georgina, zijn hotelmanager, had hij wel gevraagd hem bij haar te verontschuldigen ('Zeg maar dat ik onverwachts een Teams-mee-ting heb moeten inplannen') en haar en haar dochttertje in zijn naam *bon voyage* te wensen. Dat dochttertje was voor hem trouwens een reden te meer om niets met Eléonore te beginnen. Hoe hypocriet zou het zijn om ersatz-papa te spelen als hij er niet eens in slaagde die rol voor zijn eigen zoon naar behoren te vervullen.

Maar er was een bijkomende aanleiding geweest om zich die avond niet naar beneden te begeven. Toen hij Georgina had gevraagd Eléonore een goede terugreis te wensen, had zij van de gelegenheid gebruikgemaakt hem een klein pakje te overhandigen. Eenzelfde klein rechthoekig doosje als een paar maanden geleden. Hij moest het zelfs niet openmaken om te weten wat erin zat. Er hing geen briefje aan vast – tenzij je het kaartje van drie centimeter op vier met het logo van de pralinefabrikant als zodanig kon beschouwen. Op de achterzijde stond, in sierlijke kalligrafische letters, zijn naam vermeld. De verzender had zelfs de moeite genomen er *Mr.* aan toe te voegen. Eduard was niet onder de indruk van het naleven van die etiketteregel, want, net als bij het vorige pakje, stond er geen afzendadres bij, wat hij een gebrek aan elementaire beleefdheid vond.

Georgina had niet kunnen antwoorden op de vraag van haar baas wie het doosje bezorgd had.

'Iemand heeft het zonder meer op de receptiedesk achtergelaten,' had Georgina ongemakkelijk toegelicht.

Daarop had Eduard haar strak aangekeken. Ze kende die

blik. Ze had voor zichzelf immers een graadmeter opgesteld. Haar baas was altijd knorrig en slechtgezind. Op kwalijke dagen kon zijn neutrale knorrigheid (stadium nul) evolueren tot norsheid (één), bulldozer (twee) of, in het ergste geval, tot stroomstootmachine (drie). Bij fase één sprak en antwoordde hij uitsluitend met monosyllabische klanken. De bulldozer van fase twee had als voordeel dat die informatiever was dan stadium één, maar was nefast voor Georgina's trommelviezen. Bij drie begon Eduard te schelden en haalde hij zaken aan die niets met de kwestie te maken hadden – veelal bedoeld om Georgina persoonlijk te kwetsen.

Het was bij dit laatste type van situaties dat ze al meerdere keren getwijfeld had om haar toppositie in het meest prestigieuze hotel van het eiland in te ruilen voor een andere baan. Maar tot nog toe had ze daartoe geen stappen ondernomen en bleef ze trouw en onderdanig werken voor *the Fox*, zoals Eduard Vos door alle stafleden genoemd werd. En dat was geen compliment. Al zou hij dit, vol van zichzelf als hij was, vermoedelijk als een geuzennaam interpreteren. Soms dacht ze dat een gesprek met een vertrouwenspersoon soelaas zou kunnen bieden. Alleen, zij was jaren geleden al door Eduard aangesteld als vertrouwenspersoon. En een gesprek met zichzelf over die kwestie had niets uitgehaald.

‘Plots stond het daar...’ had Georgina gestameld.

‘Hoe?! *Plots stond het daar?*’ bulderde Eduard, waarbij hij Georgina's woorden letterlijk herhaalde.

Georgina keek haar baas bezorgd aan. Niet omwille van diens luide uitval die een stadium drie aankondigde, maar omwille van zijn strakke aangezicht dat meer dan ooit op barsten stond.

‘Zat er dan niemand aan de receptie?’

‘Toch wel, Noertje en Dannie. Zij hadden allebei dienst.’

Onmerkbaar voor Georgina lachte Eduard Vos in zichzelf toen ze de naam *Noertje* uitsprak. Geen van de niet-Nederlandstaligen zou er ooit in slagen de naam van die receptiöniste, *Noertje*, naar behoren uit te spreken. *Noertje het hoertje*, dacht hij bij zichzelf. Want elke keer als hij haar aan de receptie zag zitten of over haar hoorde spreken, moest hij denken aan hoe ze – kort na haar aanwerving – weinig subtiel had geprobeerd hem te verleiden. Hij was niet zeker of ze enkel uit was geweest op een eenmalig avontuurtje om haar status binnen het hotel te verzekeren; of om de volgende mevrouw Vos te worden, een kind van hem te dragen en zich zo te verzekeren van haar status van rijke erfgename. Hij was in elk geval niet op haar avances ingegaan.

De gedachte aan Noertje had Eduard Vos ietwat gekalmeerd en naar stadium nul teruggebracht, want tot haar verbazing hoorde Georgina hem nu op een rustige toon zeggen:

‘Bij elk volgend pakje wil ik dat je me kan zeggen door wie het in het hotel afgeleverd werd, wie het in ontvangst heeft genomen, om hoe laat en met een duidelijke beschrijving van de bezorger. Liefst ook een naam. Die persoon moet maar tekenen voor het afleveren ervan. Duidelijk?’

Georgina had begrepen dat het weer één van die dagen was. Zo’n dag dat ze niets liever wilde dan het bureau van haar baas zo snel mogelijk te verlaten. Maar ze draalde, want er was nog iets. Voor zakelijke aspecten was ze efficiënt en vuurde ze de puntjes van haar lijstjes af, maar dit lag anders.

‘Ja?’ nodigde Eduard Georgina uit tot actie zonder haar echt aan te kijken. Hiermee maakte hij duidelijk dat ze ofwel kon zeggen wat ze nog te zeggen had, áls ze nog iets te zeggen

had, of anders kon ophoepelen. Terwijl Georgina behoedzaam het woord nam, moest ze onwillekeurig denken aan het aanbod dat ze gekregen had van een hotelketen op Kreta om er manager te worden. Een minder prestigieuze locatie, dat wel, maar ze wist haast zeker dat er geen ergere baas bestond dan *the Fox*.

‘Uw zoon heeft al een paar keer gevraagd om u dringend te spreken.’

‘Ja, ja! Hij kan nog wat wachten. Hij heeft mij óók lang laten wachten. Wat zijn enkele uren in vergelijking met een paar jaar?’

Georgina begreep niet waarop dat precies sloeg en vroeg ten slotte, zonder een spier te verrekken, of hij verder nog iets van haar verwachtte.

‘Nog iets?’ schreeuwde hij, ‘je weet niet eens wie de afzender is van een pakje! Nee, Ga maar!’ waarop Georgina haastig zijn bureau verliet. Het stadium nul was dan toch nog tot drie geëscaleerd.

Er was een gemene glimlach om Eduards mond verschenen nadat Georgina zijn bureau onwennig had verlaten. Ook na al die jaren dat zij voor hem werkte, had hij er nog steeds plezier in Georgina, telkens wanneer ze zijn bureau binnenkwam, te zien rillen van de koude terwijl het buiten gemiddeld vijfendertig graden was. Ook nu weer had hij de donshaartjes van haar onderarmen zien oprijzen toen ze het doosje op zijn bureau zette. Zelf hield hij van de koelte van de airco. Maar uitsluitend om haar te jennen zette hij die in zijn bureau nog wat lager dan in de rest van het hotel, waar de temperatuur al op het randje van het aanvaardbare minimum stond.

Enig pestgedrag en leedvermaak was hem nooit vreemd geweest. Die trekken waren met de jaren alleen maar toegenomen. De boutade dat mensen milder worden met de leeftijd, ging voor hem in elk geval niet op. Maar rollen kunnen wisselen. Hij staaarde naar het doosje en besepte dat h j het slachtoffer was geworden van de giftige pijlen van een ander. En wat het ergste was, hij had geen flauw vermoeden van wie.

Na een lange mijmering aan het grote raam, starend naar de zee in het laatste avondlicht, keerde hij terug naar zijn bureau. Daar stond die *ballotin* nog steeds ongeopend. Zo'n typisch pralinedoosje, uitgevonden door Neuhaus, maar hier van Leonidas. Twee Belgische merken. De link met het thuisfront was onmiskenbaar. Kwam het uit België? Niet per se, want hij wist dat Leonidas een winkel had in Nicosia.

Eduard verkeerde in dubio. Enerzijds wilde hij het doosje niet openmaken, juist omdat hij zo goed als zeker wist wat hij erin zou aantreffen. Anderzijds voelde hij een bijna onweerstaanbare drang om zich ervan te vergewissen dat het verdacht goed leek op iets wat hij een paar maanden geleden had gekregen. Hij had er achteraf niet veel aandacht aan besteed, het als een flauwe grap beschouwd. Zo goed als vergeten, maar toch sluimerend in zijn onderbewuste, merkte hij nu.

Met enige tegenzin trok Eduard zachtjes aan het kortste eind van de strik. Als de blaadjes van een bloem opende het doosje zich en werd de inhoud zichtbaar. Er openbaarde zich een handvol artificieel rood-rozige, met glinsterende pareltjes suiker besprenkelde marsepeinen aardbeien, met pal in het midden – net als de vorige keer – een koperkleurige 9mm kogel.

## 2

Eduard... Enkele weken geleden had hij, voor het eerst in jaren, opnieuw contact opgenomen. Hij die haar destijds, van de ene dag op de andere, had verlaten. Kort na hun vakantie in Noorwegen, net toen ze droomden van één appartementje in plaats van twee aparte studentenkamers.

Net als hun relatie, hield hij enige tijd later – twee maanden na het begin van het tweede jaar – ook zijn studies handelsingenieur voor bekeken. Daarop was hij onverwachts vertrokken naar een Frans skioord. Hij wilde vrij zijn. Om die vrijheid te bereiken, had hij prompt een job aangenomen als *GO – Gentil Organisateur* – bij Club Med. Het was zo plotseling en snel gegaan, dat Peama maar goed en wel beseftte wat er gebeurde toen hij daadwerkelijk weg was. De tranen waren dan ook pas gevloeid toen ze zijn laatst gebruikte koffiekopje in de kitchenette van haar studio uitwaste, de zak met enkele persoonlijke spullen – die hij even later bij haar had afgezet – uitpakte, en ten slotte de lakens ververste waarin ze nog samen hadden geslapen.

In de daaropvolgende maanden was ze stilletjes hoop blijven koesteren dat hij bij haar zou terugkomen. Dat was niet gebeurd. Wel hadden ze elkaar in de drie jaren daarna nog berichtjes gestuurd ter gelegenheid van hun verjaardagen en met Nieuwjaar. De weinige keren dat ze een melding kreeg van hem, had haar hart telkens harder geklopt. In dezelfde periode had ze ook twee flirts gekend. Misschien hadden beide jongens er zelf meer van verwacht. Maar telkens wan-

neer ze zich voornam Eduard een berichtje te sturen – verjaardags- of nieuwjaarswensen dus – of er eentje van hem kreeg, besepte ze dat ze nog helemaal niet over hem heen was. Ze had zich vaak afgevraagd of ze daar überhaupt ooit in zou slagen. Ze hoopte van wel, want een celibatair bestaan zag ze niet zitten en een leven met een aaneenschakeling van tot mislukken gedoemde monogame relaties nog minder.

En nu, twee maanden na haar afstuderen, wist ze nog steeds niet wat ze met haar leven moest aanvangen. Ze had haar studie geschiedenis zonder al te grote problemen of inspanningen afgerond en had tenminste het behalen van een universitair diploma kunnen afvinken op haar lijstje. Maar ze had geen idee wat voor job ze wilde doen of waar. Zeker nu haar ouders eraan dachten zich permanent in Tennessee te vestigen.

Een kleine maand geleden, terug thuis na een avondje uit met vriendinnen in de stad en net voor ze de wekker op haar mobiel zou instellen, had ze totaal onverwacht een berichtje van Eduard op haar schermje zien verschijnen. De verrassing was groot, want haar verjaardag was al een paar maanden voorbij en Nieuwjaar nog veraf.

Hij had nagedacht, had hij haar geschreven. Ze vond het aanvankelijk maar bizar. Haar eerst zonder boe of bah opzij schuiven om dan, wanneer hij voldoende van zijn vrijheid had genoten, terug te komen alsof er niets gebeurd was. Toch had ze moeten toegeven dat ze blij was geweest met zijn bericht, waarin hij naar haar plannen informeerde nu ze afgestudeerd was. Eerlijk had ze hem bekend dat ze geen idee had. En na een paar berichtjes over en weer had hij haar gebeld om haar uit te nodigen, zonder te preciseren naar waar. Dat moest een verrassing blijven.

‘Je moet me vertrouwen,’ had hij zelfverzekerd gezegd en zij – de abrupte breuk kortstondig uit haar geheugen wissend – was meteen gewicht. Een uitnodiging waarvan ze tot bij haar aankomst op de luchthaven van Zaventem niet eens wist wat de bestemming zou zijn.

‘Aan de desk van Happy Tours zal een omslag voor jou liggen waarmee je kan inchecken,’ had hij in een tweede telefoontje de avond voor haar vertrek toegelicht. ‘Je hoeft niets te betalen.’

Omdat hij haar op het hart drukte dat ze niet veel geld moest voorzien, was ze ervan uitgegaan dat het een low budgetreis zou worden. Ergens in het wild kamperen, had ze gegokt, zoals die onvergetelijke trip naar Noorwegen.

‘Met het vliegtuig, dus? Maar naar waar? Wat moet ik inpakken?’

‘Hier heb je niet veel nodig. Neem maar wat mee,’ had hij achteloos gereageerd.

‘Maar ik moet toch weten of ik moet pakken voor Zweden of voor Zanzibar?’ Ze had Zweden bewust vermeld als knipoog naar hun eerste reis, maar vroeg zich bij het uitspreken ervan af of hij haar geen misplaatste nostalgie zou verwijten. Eigenlijk vond ze het vreselijk dat ze zo op haar woorden moest letten bij hem.

‘Haha, Zanzibar. Grappig!’ had hij gelachen.

‘Is het Zanzibar?’ had ze enthousiast gevraagd.

‘Nee. Maar oké, ik stuur je een lijstje met spullen die je nodig zal hebben. Morgen moet je om tien uur op de luchthaven zijn en dan zie ik je tegen de avond.’

Niet veel later ontving Peama inderdaad een lijstje via WhatsApp:

badpak of bikini  
zomerjurk  
flipflops  
short  
T-shirts/topjes

Met de wetenschap dat haar bestemming ‘dichter’ bij Zanzibar zou liggen dan bij Zweden, had ze het moeten stellen.

Aan de desk van Happy Tours had er inderdaad een omslag klaargelegen op haar naam met een ticket naar Cyprus (Cyprus?!) en een voucher om in de lounge te ontbijten, wat ze dan ook had gedaan. In het vliegtuig had ze het niet kunnen laten te overdenken hoe Eduard in staat was geweest haar te overhalen tot dit avontuur. Haar ouders, die inmiddels hun verblijf op de ranch in Hendersonville hadden verlengd en er wellicht definitief zouden blijven, had ze niet eens ingelicht. Zeker haar moeder, die nog lang niet vergeten was hoe Eduard haar destijds zoveel liefdesverdriet had bezorgd, zou te veel moeilijke en confronterende vragen hebben gesteld.

Eduard... haar grote liefde. Haar eerste, echte liefde. Tot hij hun relatie abrupt had afgebroken omdat ze plots niet meer in zijn toekomstbeeld paste, *omdat hij vrij wilde zijn*. In haar verbeelding hoorde Peama het haar moeder zo zeggen: *En nu drie jaar later, belt hij jou uit het niets en zegt hij dat hij de draad terug wil oppikken. En als een willoos slachtoffer zonder eigen leven, alsof je al die tijd op hem hebt gewacht* – misschien was dat wel het geval geweest – *ga jij op zijn uitnodiging in*. Alsof ze wat er gebeurd was gewoon ongedaan zouden kunnen maken. Was dat überhaupt mogelijk?

Ze beseftte dat het een naïeve gedachte was. Even had ze op het punt gestaan haar ouders voor te liegen dat ze met een vriendin op reis ging. Maar aangezien ze niet eens wist wat haar bestemming was, had ze besloten hen pas in te lichten na aankomst.

Tijdens de vlucht en zelfs toen de piloot de landing al aankondigde, was de vraag in haar hoofd blijven rondspoken of ze er wel goed aan gedaan had om op Eduards mysterieuze uitnodiging in te gaan. Ze betrapte er zichzelf op dat ze misschien te halsreikend uitkeek naar hun hereniging. Er te veel van verwachtte. Uit angst dat het zou tegenvallen, beeldde ze zich, na een zoete dagdroom over het uitbundig en liefdevol weerzien, zelfs in dat ze de volgende dag alles opnieuw zou inpakken en met veel pathos weer zou vertrekken.